

ved Sagens første Behandling, ventet, at da Ministeren nu var kommet i den gode Vane at gaa til Rigsdagen med saadanne almindelige Foranstaltninger, der kræver almindelig Aflevering, vilde han til Beroligelse for Befolkningen være gaaet med til en Indførelse i Loven af denne Begrænsning. Jeg skal ikke komme tilbage til en Paavisning af, at dette formentlig ikke kan være generende for Ministeren, da Vejen til Rigsdagen jo navnlig i disse Aar, hvor Rigsdagen er inde Aaret rundt, ikke er lang og nu heldigvis heller ikke ukendt. Dette har Ministeren imidlertid ikke villet medvirke til. Jeg udtalte saa Forventningen om, at Ministeren alligevel i Praksis vilde gøre det. Ministeren udtalte noget i den Retning uden dog at give et bestemt Tilsagn.

Endelig skal jeg gøre opmærksom paa, at selv om man nu i denne Lov fastsætter de samme Maksimalpriser, som var fastsatte administrativt, saa er Forholdet efter mit Skøn et noget andet. Forholdet er ikke blot et andet med Hensyn til Bedømmelsen af Befolkningens Pligt til at afgive Varerne til den fastsatte Pris, men jeg tror ogsaa, at Forholdet i det hele taget er et andet, og det vil lette hele Sagens Gang, naar Ordningen sker ved Lovgivningsmagtens Medvirken. Den højtærede Minister brugte en Udtalelse, som jeg forstod saaledes, at administrativt fastsatte Maksimalpriser er fuld Erstatning, og at der ikke kunde være Tale om en højere Pris end disse fastsatte Maksimalpriser. Her forstod jeg Ministeren saaledes, at Ministeren ikke blot tænkte paa de ved Lovgivningsmagtens Medvirken fastsatte, men ogsaa paa de administrativt fastsatte Maksimalpriser, og jeg maa da forstaa det saaledes, at Ministeren mener, at dette er fuld Erstatning i Henhold til Grundlovens Bestemmelse. Her maa jeg i alt Fald for min Del, skønt jeg ikke er Jurist, tage Afstand fra denne Betragtning. Jeg kan ikke erkende, at administrativt fastsatte Maksimalpriser opfylder Grundlovens Sikring af Borgernes Ret til fuld Erstatning. Jeg erkender meget vel under en Situation som den nuværende det almenes Ret til at gøre Brug af anden Mands Gods gennem Ekspropriation, og at han i saa Fald er pligtig til at afgive sin Ejendom, men jeg kan ikke erkende, at en administrativt fastsat Maksimalpris er den fulde Erstatning, som Grundloven hjemler Borgernes i dette Samfund. Jeg har derfor heller ikke i den Vurderingskommission,

af hvilken jeg har været Medlem, kunnet tiltræde denne Betragtning, men har maattet tage Afstand fra, at en af et Flertal fastsat Vurderingspris var fuld Erstatning. Hvad der er fuld Erstatning, kan, synes jeg, ikke fastslås i sin store Almindelighed, det maa bedømmes i hvert enkelt Tilfælde, og det maa navnlig bedømmes ud fra den Adgang, som den paagældende har til at udnytte det Produkt, den Vare, man tager fra ham. Efter min Opfattelse af Grundlovens Bestemmelse paa dette Punkt kan fuld Erstatning kun bestemmes ad den Vej; jeg kan derfor ikke godkende den Forstaaelse, at administrativt fastsatte Maksimalpriser skulde opfylde Grundlovens Bestemmelser om fuld Erstatning.

Dette er de Betragtninger, jeg ønskede at føje til, hvad jeg allerede har udtalt. Naturligvis havde jeg, som jeg sagde ved anden Behandling, baade for Sagens Skyld og for Befolkningens Skyld, ønsket, at Ministeren fuldt ud kunde have givet Tilsagn om at gaa til Rigsdagen i Spørgsmaal, hvor der er Tale om saadan almindelig Aflevering. Det har Ministeren ikke kunnet gøre fuldt ud, men jeg forstod dog Ministeren saaledes, at han er gaaet et Stykke ad den Vej og har givet Tilsagn om, at han, naar der ikke er særlige Grunde, som taler for en øjeblikkelig eller hurtig Indskriden, vil gaa den af mig ønskede Vej.

Indenrigsministeren (Rode): Til de af Hr. Jørgen Jensen fremsatte Bemærkninger om Maksimalpriserne i Forhold til de Priser, der er betalt før Maksimalpriserne fastsættelse, maa jeg bemærke, at de Oplysninger, jeg har fremsat, er ikke Oplysninger, som jeg fremsætter nu for Rigsdagen, men det er Oplysninger, som alle har haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med i Bilagene til Lovforslaget, af hvilke det fremgaar — jeg oplæste Ordene —, at der har fundet adskillige Salg Sted af Uld til højere Pris end Maksimalpris, idet den frivillige Overenskomst, som Tekstilfabrikantforeningen havde indgaaet om ikke at opkøbe, ikke blev holdt af andre, men Opkøbere tværtimod søgte at skrue Priserne i Vejret ved stadig Henvendelse til Uldproducenterne og Tilbud til dem om højere Priser. Saa vidt jeg kan forstaa, er der ikke her Tale om det, man forstaaer ved Omgaaelse af Forordningen af 1. Februar, idet det ikke er Kædehandel ved Salg fra den ene Opkøber til den anden, men Forholdet er ganske simpelt det, at